

Van Apocalyps naar Aquarius

Colofon

ISBN: 978 94 6365 207 0

1e druk 2020

© 2020, Berend Warrink

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel
of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Van Apocalyps naar Aquarius

Berend Warrink

Inhoud

Persoonlijke inleiding	7
Droom 1 De droomwereld	11
Droom 2 Ontmoeting met Enki	23
Droom 3 Komst van de goden	34
Droom 4 De zeven fouten van de goden	47
Droom 5 Ruzie tussen de goden	60
Droom 6 De moordaanslag	69
Droom 7 De dag daarna	82
Droom 8 De avatar	93
Droom 9 De bruiloft	104
Droom 10 1945	112
Droom 11 De illusiemachines	129
Droom 12 Het Nieuwe Jeruzalem	140
Droom 13 Exodus	152
Droom 14 Aquarius	160
Literatuur	181
Kruisreferenties met Openbaring	182

Persoonlijke inleiding

“Hoe kan het,” zult u zich als lezer misschien afvragen, “dat een gepensioneerd lucht- en ruimtevaartingenieur een roman over het bijbelboek *Openbaring* schrijft.”

Welnu. De bron van mijn fascinatie voor dit onderwerp komt uit de familie van mijn moeder. Haar vader was actief bij de theosofische vereniging in het Gooi en las elke dag in hun boeken. Zijn zes dochters werden dus spiritueel opgevoed met kennis van karma, reïncarnatie en dergelijke. Ze waren pacifisten, vegetariërs en geheelonthouders. Maar na de oorlog veranderde dat totaal. Twee zussen hadden hun geloof in de mensheid verloren en werden lid van de Jehova's Getuigen. Ze probeerden hun zussen te dwingen om ook over te stappen, omdat ze anders de Apocalyps nooit zouden kunnen overleven. Sindsdien vormen *Openbaring* en de verwachting van de Apocalyps een splijtzwam in de familie. Mijn moeder is spiritueel gebleven en heeft me in dat gedachtengoed ingewijd.

Na mijn opleiding tot verkeersvlieger en studie in Delft ben ik bij Fokker gaan werken. Ook toen ik tweede hoofdontwerper van de Fokker 100 was, waarvan een flink aantal bij de KLM heeft gevlogen, ontwikkelde ik me verder op spiritueel vlak. Ik ben veertien jaar bestuurslid en vier jaar voorzitter geweest van de spirituele Kring der Verbondenen en van het Universum Contact Genootschap. In die tijd gaf ik lezingen over ufo's en schreef over astraal reizen. Veel van mijn inzichten en ervaringen uit die tijd heb ik na mijn pensionering opgeschreven in de boeken *In zeven stappen naar de verborgen kosmos* en *Atlantis Herrijst*. De combinatie van technologische en spirituele kennis was zo uniek dat in 1992 vier hoogleraren uit Rusland kwamen om met mij over ufo-technologie te praten.

Mijn belangstelling voor *Openbaring* kwam weer tot leven toen ik boeken las over de duizenden jaren oude kleitabletten waarin de Anunnaki, buitenaardse wezens van de planeet Niburu, beschreven worden. Tot mijn verbazing kwamen daar anekdoten in voor die bijna identiek zijn aan delen uit *Openbaring*. De overeenstemming was zo frappant dat ik die heb vastgelegd in mijn boek *Van de goden bevrijd*.

Maar dat bleek nog niet het hele verhaal.

Een theoloog schreef: ‘*Openbaring* is een lastig boek. Het lijkt wel of de visioenen van monsters en engelen over elkaar heen buitelen.’ Het beeld dat uit *Openbaring* lijkt op te rijzen, is bovendien gruwelijk: een groot deel van de mensheid zal in een Apocalyps worden uitgeroeid. Ook pasten de Anunnaki er helemaal niet in. Dit was ook de oorzaak van mijn gedrevenheid tot het schrijven van dit boek. Ik móest het begrijpen.

Toen heb ik, bij wijze van spreken, de honderden puzzelstukjes van *Openbaring* uit elkaar gehaald en gekeken of ik ze anders kon neerleggen, zodat de Anunnaki er wel in pasten. En dat lukte, ik kon aan alle ruiters, beesten, draken en andere bijzondere karakters een naam van een van de twaalf Anunnaki koppelen. De tijdlijn werd ook heel anders; de Apocalyps bleek geen toekomst maar verleden tijd. Het hele verhaal klopte en het plaatje dat tevoorschijn kwam, was veel blijer en optimistischer dan bij de oude legging.

Maar er werd nog iets zichtbaar, iets heel bijzonders. *Openbaring* blijkt een boodschap van een van de Anunnaki, en wel van Enki. Die Soemerische naam betekent Heer van de Aarde en zo wordt hij in *Openbaring* 11:4 ook genoemd. Zijn boodschap is gericht aan ons, onze generatie, hier en nu. Nu is de tijd dat we de technologie van de Anunnaki in *Openbaring* kunnen herkennen en ook hun (gebrek aan)

spiritualiteit. Nu ook is de tijd dat we ons denken móeten veranderen vanwege de toestand in de wereld. De unieke boodschap van Enki aan ons is dat de Anunnaki doelbewust zeven illusies of sluiers hebben gebracht, de zeven zegels, om ons spiritueel zwak te houden. Het bijzondere is ook dat Enki ons vertelt hoe we ons daarvan kunnen bevrijden. Zodra ons dat lukt, begint het Watermantijdperk, Aquarius, de tijd van Enki.

Aangezien ik geen theoloog ben, is een non-fictie uitleg van *Openbaring* ongepast. In de vorm van een roman kan ik echter iets inzichtelijk maken zonder het theologisch te bewijzen.

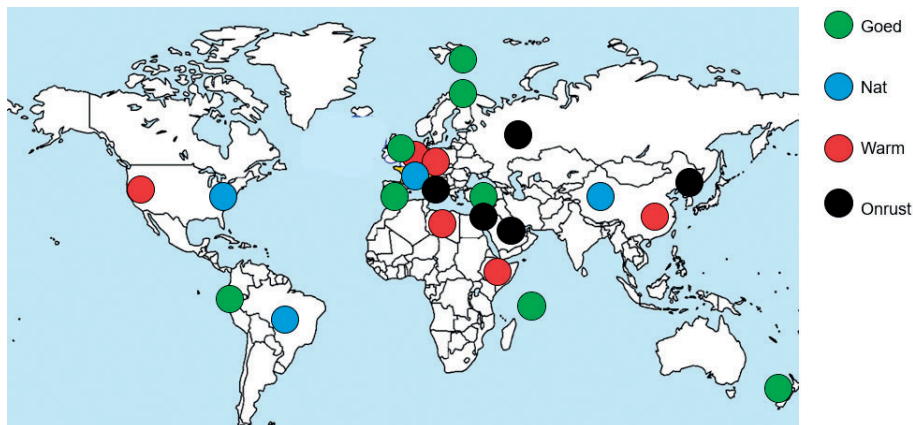
Hoe onwaarschijnlijk het ook klinkt: ik ben ervan overtuigd geraakt dat *Openbaring* ons openbaart hoe wij door de huidige planetaire crisis heen kunnen komen en een nieuwe tijd in kunnen gaan. De wereld gaat niet in een Apocalyps ten onder, noch hoeven we haar te veranderen, maar alleen door er anders naar te kijken - zonder de zeven bangmakende illusies van de Anunnaki - begint Aquarius eindelijk en verandert de wereld vanzelf.

Ik ben mijn vrouw Gerwie, onze kinderen Karen, Paulien, Vincent en Barbara, schrijfcoach Tjeerd Posthuma, Jitske Kingma van uitgeverij Elikser, Ben Duivenvoorde en Willy Hesslink dankbaar dat ze me met hun eindeloze liefdevolle feedback hebben gebracht van boosheid tot overgave.

Openbaring is nu ontsluit: geen angst maar verlichting, geen *Apocalyps* maar *Aquarius*.

Berend Warrink, november 2019

Droom 1 De droomwereld

Terwijl Bob ontspannen en volmaakt gelukkig met de mensen van wie hij het meeste houdt in zijn zonovergoten tuin, veel te heet voor de tijd van het jaar, een glaasje witte wijn extra drinkt, ontspant hij zo volledig dat er droombeelden in zijn bewustzijn afdalen, eerst van een paradijslijk mooi en lieflijk tropisch oerwoud, maar dan van een zinderende woestijn met oogverblindende kernexplosies, gevolgd door stormen en een vloedgolf die over de wereld gaat, waardoor hij met een klap weer wakker wordt en geschrokken om zich heen kijkt.

Alles ziet er normaal uit. Gelukkig. Zijn mooie echtgenote Marjolein staat in een lichte luchtige zomerjurk vlak naast hem, druk bezig iedereen van een frisse salade te voorzien. Tussendoor aait ze Bob bezorgd over zijn hoofd, als ze denkt dat hij weer eens wegzakt door de hitte en de wijn.

Ze is nu ook met pensioen en vult haar dagen met tennissen, yoga en gezonde voeding, alles om mooi, slank en gezond ouder te worden, en natuurlijk met het oppassen op haar kleinkinderen. Naast haar zit hun oudste dochter Anna in een paarse fladderjurk te stralen, omdat ze net uit een spirituele cursus is teruggekomen, met daarboven een wolk van goudkleurige krullen. Centy heeft een maagdelijk spierwitte jurk aan. Ze helpt haar kinderen, een meisje van zeven met een blonde paardenstaart en een jongen van vier in een voetbalshirt, bij het verven van paaseieren. Aan de andere kant van de lange tuintafel zit zijn zoon Peter in een blauw poloshirt en dito spijkerbroek van dure merken. Naast hem zit diens vrouw Ella, midden dertig, een energieke vrouw met donkere intelligente ogen. Ze heeft een wit topje aan en draagt een gouden kruisje. Hun peuter zit in een kinderstoel tussen de ouders in. In een zonnebril ziet Bob zichzelf weerspiegeld: een heer op leeftijd met verwarde witte haren en een bril.

Ze genieten van een overvloedige paasbrunch met gekookte eieren, brood, verschillende salades en wijn natuurlijk. De gesprekken gaan over het weer dat elk jaar warmer wordt. Zelfs zo vroeg in het jaar is het nauwelijks om uit te houden. Elke keer als er een vliegtuig van het nabijgelegen vliegveld opstijgt, moeten ze hun gesprek onderbreken. Het lawaai is soms zo erg dat Marjolein boos omhoog roept: “Moet dat nou...!?” Als er dan ook nog een bericht op hun telefoons binnenkomt over een terroristische aanslag op een kerk tijdens de paasviering, valt het woord ‘Apocalyps’ en wordt de discussie grimmiger.

“We maken deze catastrofe zelf”, vindt spirituele Anna. “Dit is slecht voor ons karma.”

“Onzin,” antwoordt haar zus, “het gaat niet om een vol-

gend leven. Het gaat erom dat we nu veel milieuvriendelijker moeten gaan leven. Ik weet alleen niet hoe.”

“Ik wel”, bromt Bob. “De wereldbevolking is te groot en groeit te snel. Geboortebeperving moet overal verplicht worden.” Hij zegt het wel, maar voelt van binnen dat dit niet zomaar kan. De één-kind-politiek in China is ook mislukt.

Ella vindt dat mensen veel meer volgens de regels van de godsdiensten moeten gaan leven. Dan komt het wel weer goed.

Peter zegt: “Nee hoor. Wij kunnen de wereld niet redden. Het enige wat we kunnen doen, is onszelf redden.”

“Hoe stel jij je dat voor?”

Dan begint Peter uit te leggen wat hij al in gang heeft gezet. Als bewindvoerder voor de erfenis van opa heeft hij diens vermogen goed beheerd. Hij heeft heel slim belegd in aandelen die een fantastisch rendement opleveren. Dan kan iedereen over een paar jaar een huis op een berg kopen of een reddingssloep tegen overstromingen.

“Waarom heb je belegd?”, wil Bob weten, nieuwgierig naar wat zijn slimme zoon heeft bedacht.

“Alles wat riskant is, geeft een hoog rendement. Olieboringen op de Noordpool. Zeldzame metalen uit het Amazonegebied. Kunstmatige intelligentie voor wapensystemen.”

“Ben je helemaal gek geworden?”, krijst Anna. “Heb je opa’s geld belegd in de veroorzakers van de rampen. Ook mijn deel?”

Peter krijgt rode oren als hij bekent dat haar deel van de erfenis in houtkap is gegaan.

“En mijn deel dan!”, roepen de anderen. Ja, ieders deel van het vermogen is belegd in riskante projecten met een erg hoog rendement.

“Je moet het onmiddellijk terugdraaien!”, roept Bob boos. Maar dat kan niet. Juist door veel geld gebundeld te beleggen, kunnen ze zoveel geld verdienen dat ze over twee jaar een huis of boot op een veilige plek kunnen kopen. Peter heeft dat in het algemeen belang contractueel zo vastgelegd, onherroepelijk.

“Toch niet in iets dat milieuvernietiging veroorzaakt!”, schreeuwt Centy.

“Toch niet in oorlogvoering”, huilt Anna.

“Toch geen investeringen in landen waar gelovigen tijdens een Paasmis worden opgeblazen”, sneert Ella.

“En niet in de luchtvaart!”, roept Marjolein als er weer een vliegtuig overdendert.

“Niet in de oliewinning die de opwarming veroorzaakt.”

“Niet in de vleesindustrie.”

“Niet in de plasticindustrie.”

“Ik stuur een advocaat op je af”, sneert Centy tegen Peter. Ze pakt haar kinderen bij hun arm en sleept ze mee naar haar elektrische leaseauto.

“Ik wil mijn erfdeel zelf beheren!”, roept Anna. “Ik bel morgen de gestoorde notaris, die jou als bewindvoerder heeft aangesteld.” Ze is zo boos, dat als ze de tuin uit loopt, ze Peter een klap in zijn gezicht geeft. “Idiot!”

De paasbrunch spat uiteen en een half uur later zitten Bob en Marjolein alleen in de tuin. Sombor en zwijgend. De tafel is afgeruimd, de afwasser draait en de stilte is in hun groene tuin weergekeerd. Bob ligt lamgeslagen achterover in zijn tuinstoel en heeft zijn voeten op een tafel gelegd. In zijn hand heeft hij alweer een glas mooie witte wijn, waarmee hij de onrust in zijn brein probeert te blussen.

“Hoe is het mogelijk”, zegt Marjolein, “dat we allemaal

weten dat er een groot probleem is, maar dat we niet weten wat we eraan kunnen doen?”

“Wat ik nog het ergste vind,” zegt Bob, “is dat de wereldproblemen ons gezin uit elkaar drijven. Anna is vanwege het milieu spiritueel en vegetarisch geworden. Centy maakt zich zorgen over de toekomst van haar kinderen, maar verdient haar geld in de luchtvaart. Peter is behoorlijk op de materie gericht en verdient veel in de vastgoedwereld. Schoondochter Ella probeert haar werk in lijn te brengen met haar geloof. Iedereen leeft in zijn eigen bubbel van overtuigingen en zo kunnen we elkaar niet meer bereiken. De wereldcrisis splijt de volken en nu ook ons gezin. Het is afschuwelijk.” Tot zijn eigen verrassing ontsnapt een snik uit zijn borst en voelt hij zijn hart samenkrimpen. Vindt hij het zo erg? Marjolein heeft het gehoord en geeft een aai over zijn hoofd.

“Hoe zou jij het oplossen?”, vraagt ze zacht. “Kun je er niet over dromen?”

Bob kijkt haar verrast aan. Wat een goed idee. Hij heeft al honderden keren zichzelf droomopdrachten gegeven en heeft op zijn computer een enorm dik document met de resultaten ervan. Het is alleen al vijftien jaar geleden dat hij over het klimaat heeft gedroomd. In drieëntwintig opeenvolgende nachten heeft hij toen over de toekomst van even zovele landen gedroomd, van Noordpool tot Peru, van Nieuw-Zeeland tot Siberië. “Dank je voor de suggestie. Ik zal het proberen.” Kan hij wel dromen als hij zoveel heeft gedronken? Jawel, dat is nooit een probleem geweest, integendeel, vaak zijn de verhalen dan extra spannend.

Op dat moment gaat Marjoleins telefoon over. Het is Anna. Ze huilt. “Ik kom niet meer naar de familiefeestjes als Peter ook komt. Nooit meer. Die materialistische egoïst. Hoe durft hij mijn geld zo te verkwanselen?” Dit is het ergste

dat Bob zich kan voorstellen en een brok schiet in zijn keel.

Meteen loopt hij naar zijn laptop en gaat op zoek naar de verslagen. Hij vindt een wereldkaart met drieëntwintig gekleurde cirkels. Het beeld van het klimaat destijds is wisselend: goed, warm of nat en dat in ongeveer gelijke aantallen, maar wat hem opvalt, zijn een paar landen waar toen al onrust is gemeld. Als hij aan deze dag denkt, met het vliegtuiglawaai, de warmte en de terreuraanslagen, beseft hij dat zijn dromen eigenlijk nog te optimistisch zijn geweest. De situatie van de wereld is in vijftien jaar duidelijk slechter geworden en die tendens lijkt door te zetten. Hij begrijpt nu dat er steeds meer mensen zijn die ‘het einde van de wereld, de Apocalyps’ als een serieuze mogelijkheid beschouwen. Het ergste is eigenlijk dat mensen zo verschillend over het probleem en de mogelijke oplossingen denken, net als in zijn gezin, en dat er geen grote acties worden ondernomen. Hij zucht en besluit om er toch maar eens over te dromen.

Bob gaat vroeg naar bed, terwijl Marjolein nog beneden op de bank zit te kijken naar de pratende hoofden die keuvelen over de terreuraanslag van de dag. Alles went, denkt hij, en schudt zijn hoofd. Op het nachtkastje naast zijn bed ziet hij het notitieboekje al klaarliggen om daar ’s nachts aantekeningen op te maken. Hij pakt een pen en schrijft met grote duidelijke letters het onderwerp voor deze nacht: ‘Komt het nog goed met de wereld?’. Daarna zegt hij drie keer hardop waarover hij wil dromen en gaat onder het zomerdekbed liggen. Al binnen een paar tellen ziet hij kleurige beelden voor zijn geestesoog verschijnen.

“Hallo,” hoort hij een vrouwenstem zeggen, “welkom in deze droomwereld.” Hij keert zich om en ziet een godin staan. Strak in een witte spijkerbroek en met een fladderend wit hesje. Ze is zo jong, sexy en mager als een fotomodel en

met vrolijke korte blonde haren, terwijl ze in werkelijkheid wel honderdduizend jaar oud moet zijn.

“Hoi, Aya”, antwoordt hij. “Ik had jou niet verwacht. Wat doe jij hier?” Nog voordat ze kan antwoorden, komen er beelden in zijn geest van hun eerste ontmoeting. Hij was piloot op een Fokker 100-vliegtuig en zij was *cabin attendant*. Tijdens een overnachting in een hotel in Berlijn hadden ze ongelooflijke seks gehad. Tot woede en jaloezie van Marjolein. Hij wist niet dat er zoiets sensationeels mogelijk was. In het museum van oudheden aldaar is hij er later achtergekomen dat zij helemaal geen mens is, maar een buitenaards wezen, een liefdesgodin, die *undercover* op Aarde verbleef. Samen hebben ze veel spannende avonturen beleefd, wat eindigde in het Koninklijk Paleis op de Dam in Amsterdam. Marjolein en zij hadden daar genenruil toegepast, waarna Aya er opeens stokoud en gerimpeld uitzag en Marjolein goddelijk.

“Goden krijg je niet zo gemakkelijk dood”, grijnst Aya. “Nadat ik levenswater heb gekregen, is alles snel weer het oude geworden. Marjolein is nu toch ook weer normaal?” Dat is waar ook. Nadat Marjolein in het ziekenhuis was gereanimeerd, had ze haar godinnenglans verloren en was weer een normaal mens geworden. Gelukkig maar, want een onsterfelijke partner is toch ook niet alles. Sinds die gebeurtenis is Bob alles gaan lezen wat er over de antieke goden bekend is, zowel de oude heilige geschriften als moderne boeken over buitenaards leven.

“En de andere goden?”, vraagt hij nieuwsgierig. “Hoe is het met hen afgelopen?”

“Marduk is ook hersteld en is verder gegaan met zijn acties om almacht over de Aarde te behouden¹. Enki heeft

1 Dr. Sasha Lessing, UCLA, *Marduk, King of Earth*, 2017

ook zijn draad weer opgepakt om de mensheid een andere kant op te sturen, maar erg effectief lijkt dat niet.”²

“Is onze strijd om de Aarde te bevrijden van de goden dan helemaal mislukt?”³ Bob zucht ervan. Hij had hun avontuur in een boek opgeschreven, maar veel indruk heeft dat op de lezers niet gemaakt.

“Tja,” antwoordt ze, “deze machtsstrijd woedde al voordat de goden naar de Aarde zijn gekomen. Dat stop je niet zomaar.”

Bob herinnert zich zijn vraag aan Aya die ze nog niet heeft beantwoord en herhaalt die nu: “Wat doe jij hier?”

“Kom maar mee”, zegt ze. “Dan zal ik het je laten zien.”

“Waar gaan we heen?”, vraagt Bob bezorgd. “Wat wil je me laten zien?”

“Ik wil je meenemen naar een paar droomwerelden”, antwoordt ze, “waar je kunt ontdekken hoe de verschillen in overtuigingen zijn ontstaan en wat je ertegen kunt doen. Wil je dat?”

“Kan ik daarmee mijn gezin helpen?”

Aya knikt bevestigend. Het voelt niet goed en ook niet veilig, maar toch besluit hij mee op pad te gaan. Aya pakt hem bij de hand en samen lopen ze naar een berg en beginnen die te beklimmen. Aan de voet is het helemaal begroeid, sprookjesachtig mooi, een tropisch regenwoud. Bomen met grote bladeren, bloemen en lianen. Het overweldigende geluid van honderden fluitende vogels, brullende apen en kwakende kikkers. Het ruikt er fris naar vochtige bladeren en zoet naar de honing van de felgekleurde bloemen. Kolibries vliegen af en aan om van de honing te snoepen. Het verschil met de natuur

2 Zecharia Sitchin, *The Lost Book of Enki, Memoirs and Prophecies of an Extraterrestrial God*, Bear & Company, 2002

3 Berend Warrink, *Van de goden bevrijd*, Elikser, 2018

in de fysieke wereld is, dat hij hier kan voelen dat elk blaadje en elk diertje bruist van levensenergie. Het voelt ook anders, magisch en paradijsachtig. “Deze wereld noemen we Groen”, legt Aya uit. “Hij ligt in het tropische zuiden. De bewoners ervaren de gezondmakende verbondenheid met de levende natuur.” De warme en vochtige lucht maakt het klimmen zwaar en Bob hijgt ervan. Hij voelt ook de energie die de natuur hem geeft, de helderheid van de zuurstof, de frisheid van de schone lucht, de blijheid van het overvloedige leven. Na een tijdje klimmen zijn ze boven de boomgrens gekomen en krijgen zicht op de omgeving.

“Kijk”, zegt Aya en wijst naar het westen, een woestijnachtig gebied met okerkleurige rotsen, dor, hard en heet. Het doet Bob aan de Grand Canyon denken. Er staan grote gebouwen in het droge landschap, universiteiten, bedrijven en researchinstellingen waar de materie wordt onderzocht. “Deze materialistische wereld noemen we Rood.”

Ze draait zich een kwartslag en wijst met haar rechterhand naar een waterig landschap in het noorden. Rivieren, meren, kanalen en sloten in een groen landschap vlakbij de zee, het lijkt Nederland wel. “Dit gebied noemen we Aqua. Hier hoor jij thuis”, zegt ze en tikt op zijn aquamarijnkleurige poloshirt. “Dit is de wereld van spirituele mensen, dromers en zwevers.” Bob ziet geen grote gebouwen en slechts een paar vrolijk gekleurde meditatiecentra, yogascholen, plekken om naar de sterren te kijken en mooie tuinen. Het doet Bob aan Atlantis denken en hij probeert eenhoorns en zeemeerminnen te ontdekken, maar die ziet hij niet.

Wel ziet hij in het oosten nog een grijs gebied, grauw en nevelig. Hij ziet er tempels, moskeeën en kathedralen en andere oude gebouwen waar godsdiensten worden ontwikkeld en gekoesterd. “Dit is Grijs, de wereld van godsdienstige

mensen. Als ze hun persoonlijke bubbel verlaten, gaan ze naar deze wereld om hun denkwereld te voeden. Ze klonteren samen met soortgenoten van hetzelfde geloof en hebben weinig contact met mensen van een ander geloof en met mensen uit Rood en Aqua, maar wel een beetje uit Groen.”

“Waarom laat je me dit zien?”

“Het probleem is dat mijn oom, de gestoorde god Marduk, de mensen uit de verschillende denkwerelden tegen elkaar opzet”, legt Aya uit. “De Groenen willen graag de natuur redden, maar Marduk jaagt de Roden op om zich daar niets van aan te trekken en de economie steeds verder op te drijven. De Griizen zijn sowieso bang voor de toekomst en de Aqua-mensen laten zich wegsturen in dromen en fantasieën. De grote problemen kunnen alleen maar samen worden opgelost en dat wil Marduk voorkomen. Verdeel en heers, dat is zijn motto.”

“Net als in ons gezin”, zegt Bob en denkt terug aan de paasbrunch die in chaos uiteengespat was, omdat zij er ook niet uitkwamen. “De oplossing is dus om de denkwerelden weer bij elkaar te brengen. Maar hoe doe je dat? Weet je dat?”

“Ik weet het niet”, verzucht Aya. Bob realiseert zich meteen: als een godin het niet weet, wie is hij dan om zijn familie weer bij elkaar te krijgen? Als de problemen in de wereld, met het klimaat, het terrorisme, vluchtelingenstromen en al die andere zaken, nog heftiger worden, dan zal de spanning tussen de denkwerelden ook toenemen. Is het dan hopeloos en kansloos om zijn gezin te herenigen? Hij kijkt Aya diep in haar kristalheldere ogen om te zien of ze iets voor hem verborgen houdt. Hij ziet niets vreemds.

“Wat moeten we dan doen?”

“We gaan een speurtocht door de vier werelden maken,